

ΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η
ΠΑΓΙΔΑ

ΤΩΝ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η παγίδα των χρωμάτων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μένιος Σακελλαρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Μένιος Σακελλαρόπουλος, 2024
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Erion, Andreas/Adobe Stock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5418-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

MENIOS
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η
ΠΑΓΙΔΑ
ΤΩΝ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Αχνόφεγγε η Καστέλα καθώς το φως της μέρας ήταν ακόμη στον τελευταίο ύπνο του και βαριανάσαινε, ενώ το κουρασμένο φεγγάρι είχε πάρει τον δρόμο για την ανάπαυσή του, αφήνοντας λίγα ίχνη από την ουρά του. Έτσι, η μειλίχια θάλασσα, εκεί κάτω από τη Σπηλιά του Παρασκευά, ήταν ένα γκριζομπλέ πέπλο που περίμενε να λαμπυρίσει.

Κοιμόταν κι όλος ο λόφος, η παλιά Μουνιχία, ο Προφήτης Ηλίας, οι πιστοί κι οι άπιστοί του, μεροκαματιάρηδες και πλούσιοι, ξενύχτηδες και ρέμπελοι κι απελπισμένοι κι αγωνιούντες.

Μόνο η Βίκυ Παππά ξαγρυπνούσε κι ανάσαινε ελαφρά για να μην ξυπνήσει τον άντρα της, τον Μιχάλη, που είχε χτες δύσκολη μέρα στην τράπεζα και θα είχε σήμερα μπροστά του ακόμα δυσκολότερη, μια και χειριζόταν τους φακέλους με τα δάνεια και τις απαλλοτριώσεις. Δεν τη βάραινε τόσο η μπόλικη κοιλιά της με το κυοφορούμενο όσο οι σκέψεις που την τυραννούσαν. *Σε τι κόσμο έρχεται το παιδί; Θα είμαι άξια και ικανή μητέρα;* ήταν οι κύριες αγωνίες που τη βασάνιζαν.

Τα οικονομικά τους ήταν ανθηρά, παρά τους χαλεπούς καιρούς, κι αυτό, όσο να 'ναι, παρείχε μια ασφάλεια. Τραπεζική υπάλληλος κι η ίδια, κοντά στον υποδιευθυντή άντρα της, ένα ζευγάρι που όχι μόνο έκανε καλό κουμάντο στα λεφτά, αλλά είχε φροντίσει να κρατήσει και τις οικονομίες του, το μεγαλύτερο μέρος από τις οποίες προερχόταν από την προίκα της Βίκυς. Πικρή προίκα, αφού γνώρισε σκληρή ορφάνια στα δεκαπέντε της, σε πολύ τρυφερή ηλικία. Τότε ήταν που σκοτώθη-

καν οι γονείς της, ο Ηλίας Δράκος και η Ευδοκία Κυριαζή, στο πρώτο ταξίδι που έκαναν χωρίς τη μοναχοκόρη τους. Κατέβαιναν από τη Θεσσαλονίκη, την πόλη τους, για τη Λάρισα, όπου θα πήγαιναν σ' έναν γάμο και θα έμεναν εκεί για ένα τριήμερο. Σε μια στροφή-καρμανιόλα στα Τέμπη μια νταλικά ξέφυγε από την πορεία της, με αποτέλεσμα το αυτοκίνητό τους να μετατραπεί σε τσαλακωμένες λαμαρίνες, ένα με την ασφαλτο. Βρήκαν και οι δυο ακαριαίο, εφιαλτικό θάνατο, με τον δράκο του δρόμου να τους θερίζει τις ζωές και να διαλύει όνειρα και οικογένεια, στέλνοντας το ορφανό τους στο βασίλειο του πόνου και της θλίψης.

Τότε ήταν που ανέλαβε τη Βίκυ η θεία της, η Φανή Κυριαζή, η κατά πέντε χρόνια μεγαλύτερη αδερφή της μάνας της. Η μικρή, γεμάτη χαρακιές στην ψυχή και με στερεμένα τα δάκρυα, έπρεπε ν' αλλάξει πόλη και να κατέβει στον Πειραιά, ν' αφήσει σπίτι, σχολείο, συμμαθητές και φίλους, όσα είχε αγαπήσει στη ζωή της. Από τη στιγμή που δεν υπήρχε άλλος συγγενής στη Θεσσαλονίκη, ήταν αναγκασμένη να ξεριζωθεί. Όμως έπεσε σε καλά χέρια. Τόσο η θεία της όσο και ο άντρας της ο Ζαφείρης, παλιός καπετάνιος, τη μεγάλωσαν σαν δικό τους, καταδικό τους παιδί, αφού η κακομοίρα η Φανή δεν είχε αποκτήσει καρπό κοιλίας, οπότε έδωσε όλη την αγάπη και τη φροντίδα της στη Βίκυ.

Έναν ολόκερο χρόνο πηγαινοερχόταν η νεαρή κοπέλα σε ειδικούς για να λειάνουν την ψυχή της. Αλλά το ήξερε πρώτα η ίδια και μαζί της και οι ειδικοί: όσο κι αν προσπαθήσεις να λευκάνεις μια μαυρισμένη ψυχή, οι σκιές του μαύρου δε φεύγουν ποτέ. Έτσι, η Βίκυ απέκτησε φοβίες, παρά την προσπάθεια της να γίνει εξωστρεφής.

Λες και κουβαλούσε μια κατάρα στο ριζικό της, έμεινε ξανά ορφανή προτού κλείσει καλά καλά τα είκοσι. Ο δράκος των Τεμπών έφτασε και στον Πειραιά κι άρπαξε μέσα σε ένα χρό-

νο πρώτα τον Ζαφείρη κι ύστερα τη Φανή, που χτυπήθηκαν και οι δυο από μεταστατικό καρκίνο. Χρειάστηκε, λοιπόν, να σταθεί μόνη πια στα πόδια της, και την κράτησαν όρθια τρία πράγματα, τα οποία λάτρεψε όσο τίποτα: η ζωγραφική, που της γλύκαινε την καρδιά, η σχολή της, το Οικονομικό Πανεπιστήμιο της Αθήνας, και το υπέροχο σπίτι που της άφησε η Φανή, εκεί στην Καστέλα, μαζί με ένα σημαντικό ποσό για να πορεύεται με ασφάλεια.

Ζεστή μπερτα για κείνη έγινε η θάλασσα, απέναντι από το σπίτι της, αυτή που μπορούσε μ' έναν μαγικό τρόπο να της παίρνει το βάρος από μέσα της, να τη γαληνεύει και να την ηρεμεί. Ώρες τη χάζεψε από το συγκλονιστικό μπαλκόνι της. Της ψιθύριζε, της σιγοτραγουδούσε, τη ζωγράφιζε σε διάφορες εκφάνσεις της, πότε γαλήνια και πότε θυμωμένη, την ευχαριστούσε καθημερινά που τη συντροφέυε στη μοναξιά της. Ήταν η μόνη της ευλογία.

Ευλογημένο, όμως, και το σπίτι στο οποίο μεγάλωσε απ' τα δεκαπέντε της. Αληθινό αρχοντικό, μ' ένα απερίγραπτης ομορφιάς μπαλκόνι, το οποίο έβλεπε δεξιά τη Φρεαττίδα, την Πειραιϊκή και τη Σχολή Δοκίμων, αριστερά το Φάληρο κι από κάτω το Τουρκολίμανο. Μπροστά, υπήρχε ένας υπέροχος κηπάκος, ανάσα ζωής μαζί με τη θάλασσα. Αυτά και μόνο θα αρκούσαν για να χαρακτηριστεί θαύμα, αλλά επιπλέον είχε τέσσερα εξαιρετικά δωμάτια, μ' όλα τα ταβάνια ζωγραφισμένα από έναν παλιό ζωγράφο, ο οποίος, όπως της έλεγε η θεία της, συμμετείχε στη ζωγραφική επένδυση των ανακτόρων. Η Βίκυ αγαπούσε όλους τους χώρους, μα στο σαλόνι γαλήνευε χαζεύοντας τα πολλά αντικείμενα που είχε κουβαλήσει ο καπετάνιος θεός της από ολάκερο τον κόσμο. Στον κεντρικό τοίχο δέσποζε ένα μεγάλο πηδάλιο· από κάτω έστεκαν προσοχή ναυτικοί κόμποι, μια μικρούλα άγκυρα, ένας άλαλος ασύρματος, ένας γάντζος από το Αλγέρι, τρία μικρά

ξύλινα σκαριά, φτιαγμένα στην Ανδαλουσία, και δύο εντυπωσιακά φανάρια από τη Βενετία και την Κωνσταντινούπολη. Αυτά ήταν που την ταξίδευαν και την έκαναν ν' ανοίγεται στον κόσμο.

Ως φοιτήτρια, μόνο λιγοστές φιλενάδες κάλεσε στο σπίτι. Άντρα ποτέ. Είχε, βέβαια, κάποια φλερτ κι ορισμένες σχέσεις, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, αλλά δε θέλησε ποτέ να βάλει κάποιον αγαπημένο της στο σπίτι, το οποίο είχε τυλίξει με έναν μανδύα ιερότητας. Διαφωνούσαν ως προς αυτό οι φίλες της, κυρίως οι δύο επιστήθιες, η Μαρίνα και η Τάνια, που την παρακινούσαν να γίνει πιο ανοιχτή και να αφαιρέσει τη μονοτονία από τη ζωή της. Το γνώριζε κι η ίδια –το παραδεχόταν– ότι η ζωή της ήταν μονότονη, αλλά δεν άφησε να παραβιαστεί το «άβατό» της. Ο μοναδικός που το πέρασε, σαν την Οριάνα Φαλάτσι στο Άγιον Όρος, ήταν ο μετέπειτα άντρας της, ο Μιχάλης, όταν πια ήξεραν κι οι δύο ότι η σχέση τους θα οδηγούσε στον γάμο. Αλλά μέχρι να συναντήσει και να καταλήξει στον Μιχάλη, η Βίκυ βίωσε μια κατάσταση που την έφτασε στα όριά της, ένα σοκ που επίσης έμελλε να σημαδέψει τη ζωή της όσο κι ο θάνατος των γονιών της.

Εκείνη η σκέψη, εκείνο το «παντοτινό σοκ», όπως το χαρακτήριζε, ήταν που τριβέλιζε ξανά και ξανά το μυαλό της και τη βασάνιζε τούτη τη νύχτα, που την ανάγκαζε να παίρνει κοφτές ανάσες για ν' αντέξει.

Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε στοργικά τον άντρα της, που ροχάλιζε ελαφρά. Χάιδεψε τρυφερά την κοιλιά της, με τα βλέφαρα ορθάνοιχτα, τα μάτια στυλωμένα στο μισοσκόταδο. Μα η σκέψη εκείνης της παλιάς νύχτας επέστρεψε εφιαλτικά, το μέτωπό της λούστηκε στον ιδρώτα.

Δεν πρόκανε να επεξεργαστεί –άλλη μια φορά τους τελευταίους μήνες– εκείνη τη φοβερή νύχτα που τη σημάδεψε, για-

τί ένιωσε να συμβαίνει κάτι στο σώμα της. Αν και άπειρη, κατάλαβε αμέσως ότι έσπασαν τα νερά.

Μάλλον πανικόβλητη, σκούνησε τον Μιχάλη, που ονειρευόταν βόλτες με το παιδικό καρότσι στην πλατεία της Φρεαττύδας, εκεί στον *Παπανικολή*, το θρυλικό υποβρύχιο, «ιερό άγαλμα» μπροστά στο Ναυτικό Μουσείο.

«Μιχάλη, γεννάω, αγάπη μου, τα νερά!»

Εκείνος πετάχτηκε σαν ελατήριο που έφυγε από τη θέση του.

«Έρεμα, μωρό μου. Πάρε βαθιές ανάσες, όπως σου έχουν πει».

«Μα δεν πονάω, Μιχάλη μου, δεν πονάω».

«Μα καλά, έσπασαν τόσο γρήγορα; Μήπως...»

«Μην ανησυχείς, αγάπη μου, φαίνεται πως η μικρή σου πριγκίπισσα βιάζεται να βγει. Θέλει να δει πόσο όμορφος είναι ο πατέρας της».

«Πάλι υπερβολές; Έχουμε και καθρέφτες, κι αυτοί τα λένε όλα. Οπότε μακάρι να μοιάσει σ' εσένα, να γίνει θεά».

Σηκώθηκαν αμέσως και οι δύο την ώρα που η βασίλισσα του Πειραιά, η Καστέλα, άρχιζε να παίρνει περισσότερο φως και να βγαίνει απ' το σκοτάδι. Ακόμα πιο έντονο φως είχαν τα πρόσωπα του Μιχάλη και της Βίκυς. Αγκαλιάστηκαν τρυφερά, κι εκείνος άρχισε να ντύνεται.

«Έλα, μωρό μου, να φύγουμε, ε; Ευτυχώς η βαλίτσα σου είναι έτοιμη, κάτι ήξερες που την ετοίμασες».

«Μα έπρεπε να είναι έτοιμη, διά παν, που λένε. Και ιδού! Λοιπόν, εγώ πάω στο μπάνιο κι εσύ, αγάπη μου, πάρε στο κινητό τον Παπανδριανό και πες του ότι ξεκινάμε. Ο Στέλιος, βέβαια, μένει πιο κοντά, αλλά πόσο θα κάνουμε να φτάσουμε στο Μαρούσι; Τέτοια ώρα οι δρόμοι είναι έρημοι, μόνοι μας θα 'μαστε. Α, μετά τον γιατρό πάρε και τη Νανά, σε παρακαλώ, βρε Μιχάλη, της το υποσχέθηκα ότι... Μάλλον άσε, την παίρνω από το αυτοκίνητο...»

Δεν οδηγούσε, πετούσε ο Μιχάλης, καταπίνοντας με απίστευτη βουλμία τα χιλιόμετρα, σαν ραλίστας που έχει βάλει στόχο να διαλύσει το ρεκόρ της ειδικής διαδρομής. Χρειάστηκε να τον επαναφέρει στην τάξη η Βίκυ, λέγοντάς του ότι μετέφερε μια ετοιμόγεννη γυναίκα κι ένα μωρό που έπρεπε να γεννηθεί γερό. Εκείνος της χαμογέλασε, της χάιδεψε τρυφερά το αριστερό της πόδι που κουνιόταν νευρικά, κι έβαλε στο ραδιόφωνο τον αγαπημένο της σταθμό για να τη χαλαρώσει και να την ηρεμήσει. Είναι βέβαιο ότι το μωρό θα διαφωνούσε, αν μπορούσε, με το κομμάτι που έπαιζε εκείνη τη στιγμή λυπημένο, γεμάτο ρυτίδες πόνου.

*Δε ρώτησες τόσον καιρό για μένα
πώς πέρασα, τρελή, στην ξενιτιά,
σ' αγάπησα, δυστύχησα για σένα
και σέρομαι, κακούργα, μακριά...*

Κοιτάχτηκαν ταυτόχρονα και χαμογέλασαν.

Η Βίκυ τού ζήτησε κάτι πιο ανάλαφρο. Όμως ο Μιχάλης, που λάτρευε τον Τσιτσάνη από μαθητής, άρχισε να τραγουδάει συνεπαρμένος την τελευταία στροφή:

«Μου είπανε πως ζεις ευτυχισμένη, θεότρελη, στα πλούτη κολυμπάς, μα μια κατάρα πάντα θα σε δέρνει, του προδομένου ο πόνος της καρδιάς... Ταραταντάμ, νταμ νταμ».

«Βρε Μιχάλη, παλάβωσες πρωί πρωί;»

«Με σένα και το μωρό μας!»

«Αλλά με λες αγάριστη...»

«Εγώ; Ποτέ! Αλλά για πες μου, πονάς;»

Το δωμάτιο, μια τρύπα όλο κι όλο, έμοιαζε με πεδίο μάχης, καθώς ο ένοικός του, ο Άγγελος Παππάς, ορμούσε σαν δαιμονι-

σμένος στη γυμνή μούσα του, τη Νινέττα Δημητρίου, καλοπροικισμένη εκεί που έπρεπε. Της έκανε παθιασμένο έρωτα στο ημίδιπλο κρεβάτι αφιονισμένος. Της τραβούσε τα μαλλιά, τη δάγκωνε, έμπαινε άγρια μέσα της, σαν θυμωμένος πολεμιστής που αγωνίζεται να καταλάβει ένα κάστρο. Λυσσασμένος, με τα φρένα σπασμένα, κυρίαρχος αισθήσεων και παραισθήσεων.

«Άγγελε! Με πονάς!»

«Σε θέλω δική μου... Να σε τρελάνω, να σε παλαβώσω, να σ' απογειώσω...»

«Όλα συμβαίνουν, αλλά είναι ανάγκη να με πονάς;»

«Πονάς, αλλά σ' αρέσει. Πες το!»

«Άγγελε, έχεις πιει πολύ. Μ' έχεις καταδαγκώσει! Κοίτα, είμαι γεμάτη σημάδια!»

«Μπα; Από πότε δίνεις σημασία σ' αυτά; Παίζει κάτι και δεν το ξέρω; Όχι ότι με νοιάζει δηλαδή...»

«Ε, καλά, το ξέρω αυτό, δεν είναι ανάγκη να το λες συνέχεια, το έχω εμπεδώσει».

Όρμησε ξανά πάνω της με μανία και την έκανε να εμπεδώσει και τα υπόλοιπα, ενεργοποιώντας κάθε σπιθαμή του κορμιού της, το οποίο κούρσευε πόντο πόντο, κάνοντάς το να απογειωθεί και την ίδια να ξεχάσει και πόνο, και σημάδια, και τα πάντα. Βούτηξε κι εκείνη χωρίς ανάσα στη λίμνη της ηδονής, τρελαίνοντας τον άγριο και απαιτητικό εραστή της.

Όταν, ξέπνοοι πια και με καταλαγιασμένο τον πόθο, άφησαν τα κορμιά τους να ηρεμήσουν στο κρεβάτι, η Νινέττα απελευθέρωσε ένα χαμόγελο απόλυτης ικανοποίησης. Μόλις βρήκε ξανά ανάσα, τον αγκάλιασε και του είπε:

«Μωρό μου, είσαι άπαιχτος. Πραγματικός δυναμίτης, και με τόσο ποτό και ξενύχτι... Έχω πάθει πλάκα μαζί σου...»

Εκείνος την κεραυνοβόλησε ξανά, αυτή τη φορά δίχως το κορμί του:

«Το ξέρω ότι έχεις πάθει πλάκα. Δεν είσαι και η πρώτη».

«Γιατί γίνεσαι κυνικός; Γιατί φέρεσαι πάντα έτσι; Επίτηδες το κάνεις, για να μου χαλάς τη διάθεση; Δεν μπορείς να είσαι λίγο τρυφερός, έστω μια φορά;»

Ο Άγγελος άναψε ένα βαρύ τσιγάρο και, φυσώντας τον καπνό στο πρόσωπό της, έριξε τον επόμενο κεραυνό του:

«Από τότε, μωρό μου, η αλήθεια λέγεται κυνισμός; Έλα τώρα, Νινέττα, μην κάνουμε σαν παιδιά. Γουστάρουμε κι οι δυο, γι' αυτό και βρισκόμαστε συχνά, αλλά ως εκεί. Δε διεκδικούμε αποκλειστικότητα. Κι εσύ έχεις τα τυχερά σου, όπως και εγώ. Απλώς μαζί κάνουμε ντοκτορά».

«Για πάρτη σου θα το έκανα κι αυτό. Να είμαι μόνο δική σου, σ' το 'χω πει. Αλλά εσύ είσαι πουλί πετάμενο».

Εκείνος τράβηξε με βουλιμία ακόμα μία ρουφηξιά και κάγχασε ωμά.

«Εμ, κι αυτό αλήθεια είναι... ή, μάλλον, η μία και μοναδική αλήθεια. Εγώ δεν είμαι για δεσμεύσεις και μαλακίες, αυτά είναι γι' άλλους, μωρό μου. Είμαι του δόγματος “τον άρτον ημών τον επιούσιον”. Εσύ, για να καταλάβω δηλαδή, τι ψάχνεις; Για γαμπρό; Δε μου φαίνεται, αλλά δεν ξέρω κιόλας, μπορεί... Καλό το μπαρ, σ' αρέσει, αλλά ίσως και να ψάχνεις κανένα λιμάνι. Κι εδώ δεν...»

Τα μάτια της έκλειναν από τη νύστα και δεν είχε όρεξη να απαντήσει.

Φρόντισε όμως να της τα ανοίξει για τα καλά, κι ας ήταν ψόφια από τα συμπαρομαρτούντα της παρέας του.

«Να καλέσω ταξί ή θα κατέβεις να βρεις εσύ;»

Το ήξερε καλά το ποίημα, το είχε ξανακούσει από τον ίδιο πολλές φορές: ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί με άλλη γιατί στον ύπνο δεν ήθελε συνεταίρους...

Ντύθηκε αμίλητη, άδεια μέσα της, του πέταξε μια κουρασμένη καλημέρα, άνοιξε την πόρτα του μικρού διαμερίσματος και την έκλεισε πίσω της απαλά. Ήταν μια διαδικασία που

την κούραζε τόσο ψυχικά όσο και σωματικά, αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί ούτε στη γοητεία του ούτε στις ατέλειωτες ορμές του, στοιχεία που ήξερε ότι αιχμαλωτίζουν κι άλλες. Ωστόσο, το ανεχόταν, πιστεύοντας ότι εκείνη απολάμβανε τη μερίδα του λέοντος από το κορμί του.

Τουλάχιστον γνώριζε. Έτσι ήταν πάντα ο Άγγελος, από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε στο μπαρ στη Γλυφάδα, στο Νέμεσις. Εκείνος ήταν μπάρμαν και μερικές φορές και dj, εκείνη σερβιτόρα. Ένωσαν το κοινό τους πάθος τη δεύτερη κιόλας μέρα της γνωριμίας τους. Και μπορεί το σπίτι του –πολύ κοντά στο μαγαζί– να αποδείχτηκε μια αποπνικτική τρύπα, για εκείνη όμως αποτέλεσε την ερωτική Εδέμ, αφού ο δαιμονισμένος εραστής της την οδήγησε σε πρωτόγνωρα μονοπάτια ηδονής. Η Νινέττα συνέχισε να βαδίζει σ' αυτά τα μονοπάτια ακόμα κι όταν ανακάλυψε ότι μοίραζε κι αλλού τον πόθο του, κάτι που δεν της έκρυψε όταν του έκανε τη σχετική κουβέντα, αφού είχε μάθει ότι είχε απλώσει τα δίκτυα του και σε μια βοηθό του στο μπαρ. «Αν σ' ενοχλεί, κατανοητό και σεβαστό, αλλά αυτός είμαι. Δε σου τάζω τίποτα. Ή, μάλλον, σου τάζω, εγγυημένη ηδονή», της είχε πει έπειτα από μια κολασμένη ερωτική βραδιά.

Κι όπως εκείνος γινόταν ανοιχτό βιβλίο, με τη βοήθεια και του αλκοόλ –ωκεανούς είχε μπροστά του–, η Νινέττα δεν άργησε να μάθει ότι ο Άγγελος ήταν βίος και πολιτεία. Είχε φιλοσοφήσει τη ζωή του, φιλοσοφία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του. Τα καλοκαίρια δούλευε συνήθως στα νησιά. Κι ήταν πραγματικά καλός. Τον παρακαλούσαν οι ιδιοκτήτες, πληρώνοντάς τον αδρά, γιατί, εκτός του δεδομένου επαγγελματισμού του, είχε έφεση στις δημόσιες σχέσεις, προσελκύοντας δικούς του πελάτες. Ήταν ένα χάρισμά του που μετρούσε πολύ στη συγκεκριμένη δουλειά, γι' αυτό και δεν ξέμεινε ποτέ. Αυτός ο μπρουτάλ τύπος, πάντα με ανοιχτό πουκάμισο

αλλά και μ' ανοιχτή, μεγάλη καρδιά, που χωρούσε πολλές, εφάρμοσε μια μέθοδο που αποδείχτηκε κλειδί της προσωπικής του ευτυχίας. Εκεί στα νησιά γνώριζε τουρίστριες –κι ήξερε καλά να ρίχνει δόλωμα και να διαλέγει– και, αφού τις περιποιόταν με τον δέοντα τρόπο, εξασφάλιζε τη φιλοξενία τους στα δικά τους μέρη τον χειμώνα. Γιατί έτσι ξεχειμώνιαζε. Πότε στη Σκανδιναβία, με φόρτε σε Σουηδία και Φινλανδία –μηδέ της Δανίας και της Νορβηγίας εξαιρουμένων, αλλά απούσας της Ισλανδίας, γιατί τον αγρίευε το τοπίο της–, πότε στην Ιταλία –Βόρεια και Νότια–, πότε στην Κεντρική Ευρώπη –Τσεχία, Πολωνία και Γερμανία τα αγαπημένα του–, ενώ ένωσε και παλιούς εχθρούς, Αμερική και Ρωσία, που υπό τη σκέπη της Ελλάδας συμπορεύτηκαν όλοι μαζί...

Αφού κατάφερε να ξεφύγει την πρώτη φορά που ερωτεύτηκε σφόδρα –μια Αμερικανιδούλα από τη Βόρεια Καρολίνα, την Τζάκι, η οποία, μάλιστα, του πρότεινε να παντρευτούν, εξασφαλίζοντάς του με τα άπειρα λεφτά της μια ονειρεμένη ζωή–, θεωρούσε βέβαιο ότι δε θα υπέκυπτε ποτέ. Τέσσερις μήνες έμεινε εκεί, αλλά όταν έφτασε μια ανάσα από το «να» της παραμονής, έκανε πίσω την ύστατη στιγμή, πιστεύοντας ότι δεν ήταν πλασμένος για τέτοια. Φρόντισε πρώτα να... γνωρίσει καλά μια φίλη της Τζάκι, την Κάθλιν, και μετά τις άφησε και τις δυο να ψυχογραφούν από μακριά τον Έλληνα Απόλλωνα...

Από όλη τη λίστα του NATO και των Ηνωμένων Εθνών που κρατούσε ευλαβικά τούτος ο μπάρμαν-πολίτης του κόσμου, όπως αποκαλούσε τον εαυτό του, διατήρησε επαφές μόνο με μια Ελληνοϊταλίδα από τη Φλωρεντία, την Κάρλα Βισκόντι. Αυτή τη γεμάτη κλάση και φινέτσα γυναίκα τη γνώρισε στην Οία της Σαντορίνης, στο μπαρ όπου δούλευε. Και δεν του ήταν δύσκολο να πιάσει αμέσως το ξεχωριστό στίγμα της. Ήταν κόρη εργοστασιάρχη κρυστάλλων, με μητέρα Ελληνίδα, και εί-

χε ζήσει τα πρώτα χρόνια της ζωής της στην Ελλάδα. Η Κάρλα δεν άργησε να μαγευτεί από τον αρρενωπό μπάρμαν με το μεσογειακό ταμπεραμέντο. Το κόρτε του απέφερε γρήγορα καρπούς. Αφού έζησαν μερικές φλογερές νύχτες στο νησί όπου ερωτεύονται οι περισσότεροι, η Κάρλα τού πρόσφερε φιλοξενία στην ερωτική Φλωρεντία, εκεί που ξαναμίλησαν οι νεανικές σάρκες τους, ηφαιστείο όπως στη Σαντορίνη. Μάλιστα, συνέχισαν τις εκρήξεις τους και στη Βενετία, όπου πέρασαν τέσσερις αξέχαστες μέρες, περισσότερο δε νύχτες.

Όμως αργότερα, όταν ο Άγγελος ήταν πια μακριά, στα δικά του νησιά του πάθους, ένας σοβαρός έρωτας χτύπησε την πόρτα της Κάρλα, που ένιωσε ότι δεν είχε άλλη επιλογή από το να υποκύψει, δεδομένου και ότι δεν μπορούσε να στηριχτεί στον άστατο χαρακτήρα του Έλληνα φίλου της. Κράτησαν πάντως επαφή, με αποτέλεσμα να γεννηθεί μια δυνατή φιλία, για την οποία καμάρωναν. Εκείνος, πάντα χείμαρρος, της έστελνε κάρτες και ελληνικά κρασιά, εκείνη γελούσε με τις εξομολογήσεις του για τις νέες κατακτήσεις του ανά τον κόσμο. Του άρεσε του Άγγελου αυτή η επαφή, καθώς στο παρελθόν δεν είχε ποτέ γυναίκα φίλη, και μάλιστα ορκιζόταν ότι είναι αδύνατο να υπάρξει φιλία ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα. Ωστόσο, η συγκεκριμένη περίπτωση αποτέλεσε μια εξαίρεση, πιθανόν και λόγω συγκυριών.

Η ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία του, αυτό το άστατο που τον κυβερνούσε, χάρτινο καραβάκι στη θάλασσα, ήταν η κύρια αιτία που απομακρύνθηκε από την οικογένειά του. Ήταν εντελώς διαφορετικός από τον μεγαλύτερο αδερφό του, τον Μιχάλη, ο οποίος δεν ενέκρινε ούτε τον χαρακτήρα ούτε τις επιλογές του Άγγελου, πόσο μάλλον τη νοοτροπία «όσα έρθουν κι όσα πάνε». Αλλά μήπως κι ο Άγγελος δε διαφωνούσε; Όταν ο Μιχάλης αφιέρωνε ώρες ολόκληρες στο διάβασμα, για να καταφέρει τελικά να αποφοιτήσει με άριστα από το Οικονο-

μικό Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, κι όταν αργότερα προχώρησε και στο μάστερ, εκείνος έπαιρνε ντοκτορά στη νύχτα, και πολύ το απολάμβανε. Όταν κάποια στιγμή και ο πατέρας τους, ο Ορέστης Παππάς, συγκρούστηκε ανοιχτά με τον Άγγελο, κατακρίνοντας τον τρόπο ζωής του, ο νεαρός αποφάσισε να εγκατασταθεί μόνιμα στην Αθήνα. Όσο για τον αδερφό του, ποτέ δεν ήρθαν σε οριστική ρήξη, απλώς δεν ταίριαζαν τα χνότα τους κι έτσι δεν κόλλησαν ποτέ. Τίποτα δεν τους ένωνε, στην ουσία. Δύο κόσμοι αλλιώτικοι, με χάος ανάμεσά τους.

Όμως η ίδια η ζωή, που ξεπερνάει σε ευρηματικότητα και τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες, θα έβρισκε τρόπο να δέσει τις ζωές τους με τη δική της ανεξίτηλη μελάνη.

Οι φωνές της Βίκυς θαρρείς και διαπερνούσαν τους τοίχους του κτιρίου. Ξεφύσαγε και ούρλιαζε, αγκομαχούσε και σφάδαζε, νόμιζε ότι θα μείνει στον τόπο. Έκανε κουράγιο για να βγει το μωρό ζωντανό, να το αγκαλιάσει πρώτα κι ας πέθαινε μετά.

Ο μαιευτήρας, ο Στέλιος Παπανδριανός, ένας γοητευτικός γκριζομάλλης γύρω στα πενήντα, την παρότρυνε να πάρει κι άλλες βαθιές ανάσες και να σπρώξει το μωρό.

«Κουράγιο, κορίτσι μου. Έλα, πας πολύ καλά, κοντεύουμε», της έλεγε δυνατά, αλλά η φωνή του έφτανε σαν ψίθυρος στ' αυτιά της. Ένιωθε σαν να ήταν πεταμένη σ' ένα σκοτεινό πηγάδι απ' το οποίο δε θα έβγαινε ποτέ. Χοντροί κόμποι ιδρώτα έλουζαν το μέτωπό της.

«Θα πεθάνω, γιατρέ, θα πεθάνω απ' τον πόνο! Κάνε κάτι!» ούρλιαζε, ενώ τα υγρά μάτια της αναζητούσαν τον Μιχάλη, κι ας ήξερε ότι δεν ήταν εκεί δίπλα της. Της είχε ομολογήσει ότι ήταν λιπόψυχος κι ότι δεν άντεχε να βιώσει αυτή τη διαδικασία, και μόνο στη σκέψη τού κοβόταν η αναπνοή.

«Μην τα παρατάς, γλυκιά μου, τελειώνουμε. Ανάσα και σπρώξιμο», της έλεγε ο ιδρωμένος γιατρός.

Ο Μιχάλης βημάτιζε νευρικά στην αίθουσα αναμονής. Έτρεμε στην ιδέα ότι κάτι μπορούσε να μην πάει καλά. Το μωρό ερχόταν πρόωρα, κι είχε ακούσει τόσα για «βιαστικά μωρά». Όγδοος μήνας, βέβαια, λίγο προτού μπει στον μήνα της, αλλά και πάλι... Τον τρέλαινε η σκέψη ότι θα μπορούσε να πάθει κάτι είτε η Βίκυ είτε το παιδί. Θα φούνταρε από το μπαλκόνι του σπιτιού τους.

Δάγκωνε από την αγωνία τα δάχτυλά του, περιφερόταν σαν φάντασμα στην αίθουσα, αιχμάλωτος της αγωνίας και της μοναξιάς του. Την πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής του ήταν εκεί ολομόναχος. Ο πατέρας του δεν ήταν σε θέση να βρίσκεται μαζί του, ο αδερφός του έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε στη ζωή του, κι ο μοναδικός στενός φίλος του, ο Νίκος, συνάδελφός του στην τράπεζα, δεν είχε φτάσει ακόμη μαζί με τη γυναίκα του, τη Νανά, στενή φίλη της Βίκυς από τα φοιτητικά τους χρόνια.

Ρώτησε μια νοσοκόμα αν ήξερε κάτι για τη γέννα της γυναίκας του και, όταν έλαβε αρνητική απάντηση, πήγε στην καφετέρια να πάρει έναν καφέ για να του καλμάρει τα νεύρα – αν και αυτό θα είχε το αντίθετο αποτέλεσμα.

Τη λάτρευε τη Βίκυ, ήταν κάτι παραπάνω από τη μισή του ζωή. Σίγουρα πάντως του είχε αλλάξει όλη του τη ζωή.

Είχε σκεφτεί πάμπολλες φορές πώς η μοίρα τού έφερε δίπλα του τούτο τον άγγελο. Μέχρι να τη γνωρίσει, όλα ήταν μίζερα γύρω του. Ποτέ δεν ήταν τολμηρός και αποφασιστικός, κι αυτό θαρρείς και το μύριζαν οι γυναίκες και απομακρύνονταν. Οι αποτυχίες του στον ερωτικό τομέα ήταν παταγώδεις από τα νεανικά του χρόνια. Πόσες φορές δεν είχε ακούσει τη μισητή φράση «είσαι πολύ καλό παιδί, αλλά σε βλέπω σαν φίλο»; Και το 'χε πάρει απόφαση ότι δεν τα κατάφερνε σ' αυτό το πεδίο, οπότε έριξε όλο το βάρος στις σπου-

δές, πράγμα για το οποίο τον κορόιδευε συχνά πυκνά ο αδερφός του ο Άγγελος.

Ο Άγγελος... Ίσως και να του όφειλε τη μισή περιουσία που θα δημιουργούσε στη ζήση του μόνο και μόνο επειδή εξαιτίας του γνώρισε τη Βίκυ, η οποία, με τον ερχομό της στη ζωή του, άλλαξε τα πάντα ως διά μαγείας.

Ήταν ένα από τα ελάχιστα βράδια που δέχτηκε να ακολουθήσει τον αδερφό του σε μια βραδινή έξοδο, κάτι που είχε γίνει σπάνια στο παρελθόν και δεν επρόκειτο να επαναληφθεί ποτέ ξανά στο μέλλον. Φουρκισμένος όπως ήταν από τα διάφορα που του συνέβαιναν –κι είχε πειστεί ότι ήταν μαύρη γάτα για τον ίδιο του τον εαυτό–, έτυχε εκείνη τη μέρα της κακής του διάθεσης να έχει ραντεβού με τον αδερφό του σε έναν συμβολαιογράφο για να ενημερωθούν για κάποια θέματα που αφορούσαν το σπίτι του πατέρα τους στη Θεσσαλονίκη.

«Θα πάω το βράδυ σ' ένα μπαράκι με κάτι φίλους. Ε, να κάνουμε χάζι και να περάσει η ώρα. Έρχεσαι;» του είπε ο Άγγελος.

Ο Μιχάλης απόρησε με τον ίδιο του τον εαυτό πώς δέχτηκε, αφού δεν του άρεσαν ούτε η παρέα του Άγγελου ούτε οι φίλοι του γενικά.

Εκεί, ανάμεσα σε διάφορα φρικιά, γνώρισε τη Βίκυ, ίσως τη μοναδική νορμάλ κοπέλα σε σχέση με όλες τις υπόλοιπες. Εξεπλάγη όταν εκείνη του είπε ότι είχε τελειώσει οικονομικά και ότι έψαχνε δουλειά, και ακόμα περισσότερο μόλις έμαθε ότι ήταν και οι δύο από τη Θεσσαλονίκη. Αντάμωναν τώρα σε μια άλλη πόλη, που αμφότεροι ομολογούσαν ότι δεν ήταν σαν τη δική τους.

Τον μάγεψαν η εικόνα της, ο χαρακτήρας της, η προσωπικότητά της, ο τρόπος που στεκόταν και που συζητούσε, η πραότητα και η ηρεμία της. Και όχι μόνο. Τα σπιλνά μαύρα μαλλιά της, τα όμορφα μελιά μάτια της –που του φάνηκαν βυθι-

σμένα στη μελαγχολία–, η γοητεία και η καλοσύνη που εξέπεμπε τον μαγνήτισαν.

Δεν κατάλαβε ποτέ πώς βρήκε το θάρρος να της ζητήσει το τηλέφωνό της, λέγοντάς της ότι θα την είχε στα υπόψη αν έπεφτε στην αντίληψή του κάτι για δουλειά.

Δεν τόλμησε να τη ρωτήσει –ούτε καν όταν παντρεύτηκαν– πώς βρέθηκε εκείνο το βράδυ εκεί, σε μια εντελώς παρτάιρη παρέα με διάφορους απίθανους τύπους που δεν είχαν καμία απολύτως σχέση μ’ αυτήν. Θυμήθηκε ότι έπεσε από τα σύννεφα όταν είδε τη Βίκυ να έχει τόση οικειότητα με τον αδερφό του, πόσο άβολα είχε νιώσει. Όμως πέταξε από τη χαρά του όταν ο Άγγελος του είπε ότι έπρεπε να φύγει γιατί κάτι ξαφνικό είχε προκύψει, και τον παρακάλεσε να πάει τη Βίκυ στο σπίτι της. Είχαν προλάβει να βγάλουν μια φωτογραφία όλοι μαζί εκείνο το βράδυ – αλλά και πάλι δεν τόλμησε ποτέ να τη ζητήσει από τον Άγγελο.

Θυμήθηκε ακόμα ότι εκείνη είχε κάπως μελαγχολήσει –ίσως και να είχε θυμώσει, έτσι του φάνηκε στην αρχή– όταν έφυγε ο Άγγελος, αλλά τον ίδιο δεν τον ένοιαξε καθόλου, γιατί μετά είχαν μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση για τις σπουδές τους, και το επαγγελματικό πεδίο που ανοιγόταν, για την πόλη τους, τα παλιά τους στέκια, τις καλοκαιρινές αποδράσεις στη Χαλκιδική, τις χειμωνιάτικες βόλτες στο Καϊμακτσαλάν. Τότε ήταν που κατάφερε να παραμερίσει το κοκκίνισμά του και της ζήτησε το τηλέφωνό της.

Άφησε να περάσει μία εβδομάδα για να την καλέσει, δίχως να έχει πάψει να τη σκέφτεται ούτε λεπτό. Και το έκανε όταν είχε ένα πολύ γερό όπλο στα χέρια του. Στη δουλειά του στην τράπεζα έψαχναν προσωπικό για να στελεχώσουν το Τμήμα Δανείων, και ήταν χρυσή ευκαιρία για να τη συναντήσει ξανά.

Με τη μεσολάβησή του –κι ο Μιχάλης ήξερε καλά πόσο πεί-

σε προς αυτή την κατεύθυνση τον διευθυντή του– η Βίκυ προσελήφθη στην τράπεζα.

Κι όλα τού φάνηκαν ευλογημένα όταν άρχισαν να βγαίνουν και να απολαμβάνουν μαζί μερικές μικροχαρές. Ο καφές έγινε σινεμά, το σινεμά θέατρο, το θέατρο ποτό, το ποτό... δεύτερο ποτό, κι ύστερα, όταν εκείνος ένιωσε ότι δεν άντεχε άλλο να κρύβεται, της εξομολογήθηκε τον έρωτά του, ζητώντας της συγγνώμη για το απρόσμενο για τον ίδιο θάρος του. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι θα ερχόταν ακόμα μία ευγενική απόρριψη μετά πολλών επαίνων για τον χαρακτήρα του, και τότε, ως διά μαγείας, όπως σκέφτηκε, η Βίκυ ανταποκριθήκε. Έτσι, η ιστορία προχώρησε.

Δε δίστασε καθόλου να της κάνει σχεδόν αμέσως πρόταση γάμου, «γιατί δεν έχει νόημα όταν δύο άνθρωποι βρουν το άλλο τους μισό να μην ενωθούν με ό,τι ομορφότερο υπάρχει». Και πάλι δοκίμασε μεγάλη έκπληξη, όταν η Βίκυ συναίνεσε στα λόγια του και δέχτηκε να γίνει κυρία Παππά.

Είχε όμως ένα μεγάλο αγκάθι που του τρυπούσε τα σωθικά και που της το φανέρωσε μετά τον γάμο, με τον φόβο μην τη χάσει για πάντα επειδή της το είχε κρύψει στην αρχή. Σε μια άσκηση στον στρατό, αδέξιος καθώς ήταν, είχε πέσει από αρκετό ύψος από ένα σύμπλεγμα σκοιινών, κι αυτός ο τραυματισμός ήταν πολύ επώδυνος. Χτύπησε κοντά στα γεννητικά όργανα και, όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια, αυτό του δημιούργησε ένα ζήτημα στειρότητας εξαιτίας μιας εσωτερικής βλάβης από αιμορραγία, που προκάλεσε πρόβλημα στη σπερματοδόχο κύστη. Οι γιατροί τού είχαν ξεκαθαρίσει ότι θα χρειαζόταν μια εξειδικευμένη θεραπεία, με άγνωστα ωστόσο αποτελέσματα. Ένωσε ανείπωτη ευτυχία όταν η Βίκυ τού είπε να μην ανησυχεί καθόλου, γιατί ένας φίλος της γιατρός, άντρας της φίλης της τής Μαρίνας από τα χρόνια του πανεπιστημίου, μπορούσε να βοηθήσει. Άρχισαν αμέσως τη διαδικα-

σία της εξωσωματικής γονιμοποίησης –έχει προχωρήσει πολύ η επιστήμη– και το μικρό θαύμα τούς περίμενε τώρα εναγωνίως να βγει στη διπλανή αίθουσα τοκετών.

Οι σκέψεις του πετούσαν σκόρπιες –είχε φάει πια τα περυσότερα νύχια από τα δάχτυλά του–, όταν μια φωνή διέκοψε το ταξίδι του νου του.

«Ο κύριος Μιχάλης Παππάς;»

Πετάχτηκε σαν τη γάτα που ακούει τον θόρυβο από τον κάδο απορριμμάτων, και με μια δρασκελιά βρέθηκε δίπλα στη νοσοκόμα που φώναξε το όνομά του.

«Να σας ζησει η κορούλα σας, να την καμαρώσετε όπως επιθυμείτε. Όλα πήγαν καλά κι είστε πλέον ένας ευτυχής μπαμπάς».

Ο Μιχάλης, με δάκρυα στα μάτια, πήρε την καλή αγγελιοφόρο αγκαλιά και της έβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ευρώ, ένα τίποτα, όπως σκέφτηκε, μπροστά στην απεργίγραπτα χαρμόσυνη είδηση που πρώτη του μετέφερε.

Στην αίθουσα τοκετών η εξαντλημένη Βίκυ έκλαιγε από χαρά, κλάμα που δυνάμωσε όταν ο Στέλιος Παπανδριανός τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε: «Η κόρη σου είναι πανέμορφη κι ευτυχώς μοιάζει σ' εσένα. Είναι παραδεισένια!»

Η λεχώνα ανησυχούσε ολοφάνερα για κάτι.

«Στέλιο, μήπως...»

«Ησύχασε. Όλα πήγαν πολύ καλά».

Ύστερα πλησίασε κοντά της και της ψιθύρισε συνωμοτικά:

«Μακάρι εμείς να μην πάμε στην Κόλαση». Την κοίταξε με νόημα και πρόσθεσε: «Καλορίζικο και καλότυχο το μωράκι».

«Στέλιο μου, θα σε θυμάμαι πάντα. Σ' ευγνωμονώ για όσα έκανες για μένα».

«Ας τα ξεχάσουμε όλα αυτά. Τώρα ανοίγεται ένας νέος δρόμος, περπάτησέ τον όλο με το κοριτσάκι σου».

Άφησε τη Βίκυ και το μωρό να διανύσουν αγκαλιά τα πρώ-

τα μέτρα της ευτυχίας και βγήκε να βρει τον Μιχάλη, που δεν μπορούσε να σταματήσει τα δάκρυά του.

«Αγαπητέ μου, πρέπει να δουλεύεις ως τα βαθιά σου γεράματα! Η κόρη σου είναι κούκλα και πολύ ναζιάρα! Να σου ζησει και να τη χαρείς, να την καμαρώσεις όπως θες».

Ο Μιχάλης έτρεμε ολόκληρος.

«Γιατρέ μου, ευχαριστώ για όλα. Έμαθα ότι όλα πήγαν καλά. Η Βίκυ πώς είναι;»

«Παλικάρι! Τα πήγε περίφημα και μας έβγαλε ασπροπρόσωπους. Στην αρχή φοβήθηκε λίγο, αλλά μετά όλα μια χαρά».

«Ευχαριστώ, γιατρέ μου, από τα βάθη της ψυχής μου! Μπορώ... μπορώ να τους δω τώρα;»

«Δώσ' τους λίγο χρόνο να ετοιμαστούν. Γυναίκες είναι, καλλωπίζονται! Θέλουν να εμφανιστούν όμορφες. Σε λίγη ώρα θα σε φωνάξει η μαία να τις δεις και τις δύο».

«Δεν έχω λόγια να σ' ευχαριστήσω, γιατρέ. Να ρωτήσω κάτι τελευταίο. Ξέρεις... είχα... έχω δηλαδή μια ανησυχία επειδή το μωρό είναι πρόωρο... Μήπως...»

«Μην ανησυχείς καθόλου, σε λίγες μέρες θα έμπαινε στον μήνα της, δεν είναι δα και εφταμηνίτικο. Όλα έχουν πάει καλά και δε βλέπω να αλλάζει κάτι. Ξέρεις πόσες χιλιάδες μωρά γεννιούνται πρόωρα; Δεν είμαστε πια στο 1960, μη φοβάσαι. Για οτιδήποτε θα σε ενημερώνω εγώ προσωπικά».

Θα έτρωγε και τα πετσάκια των δάχτυλων του από την αδιμονία αυτή τη φορά, αλλά είδε στο βάθος τον Νίκο και τη Νανά, που κρατούσαν στα χέρια μια μεγάλη ανθοδέσμη κι ένα τεράστιο ροζ κουτί απ' το οποίο πετούσε μια μικρή Μπάρμπι δεμένη μ' ένα κορδόνι.

Έπεσαν στην αγκαλιά του και τον τρέλαναν στα φιλάκια και τα συχαρίκια «για το καλύτερο δημιουργημα της ζωής σου», όπως του είπε ο Νίκος.

Τους πήγε στο καφέ μέχρι να ετοιμαστούν οι κούκλες του,

όπως του είπε ο γιατρός, και τους εξομολογήθηκε την αγωνία του ωστόσο μάθει τα ευχάριστα μαντάτα.

«Όχι ότι δεν ανησυχώ ακόμη δηλαδή. Το μωρό είναι πρόωρο και ποιος ξέρει πώς θα αντιδράσει. Αλλά όσο να 'ναι, τώρα είμαι πιο ήρεμος, αφού όλα εξελίχθηκαν καλά».

Ο Νίκος θέλησε να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα καθώς τον έβλεπε να αγωνιά ακόμα.

«Μόλις μπεις μέσα, πάρε μαζί και μια σαμπάνια. Να ακουμπήσεις λίγη στα χείλη του μωρού για να γίνει χλιδάτο παιδί!»

Η Νανά χαρακτήρισε τον άντρα της σεξιστή, ενώ ο Μιχάλης γέλασε με την ψυχή του. Κι ήταν η πρώτη φορά που του συνέβαινε το δύσκολο αυτό πρωινό.

«Γερό να είναι, Νίκο μου, κι όταν μεγαλώσει, ας πίνει ό,τι θέλει. Βέβαια, ο παππούς Ορέστης θα την ήθελε να πίνει μόνο κρασί, από το δικό του μάλιστα, αγίασμα, όπως το λέει, αλλά...»

Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα αμέσως μόλις μνημόνευσε τον πατέρα του.

Ο γερο-Ορέστης, καθηγητής φιλόλογος στα νιάτα του, ήταν πια ένα ναυάγιο της ζωής. Η γυναίκα του η Αλεξάνδρα τον άφησε νωρίς από ένα εγκεφαλικό, κι από κει και μετά πήρε κι εκείνος την κάτω βόλτα. Και τι δεν είχε. Οσφυαλγίες και σπονδυλαρθρίτιδες, δυσκοπάθεια –που συχνά καθιστούσε απαγορευτικό ακόμα και το περπάτημα–, επιπροσθέτως αναπνευστικά προβλήματα, ενώ τελευταία είχε παρουσιαστεί κι ένα σοβαρό τρέμουλο στα χέρια, με τους γιατρούς να ανησυχούν για Πάρκινσον. Ολομόναχος στο σπίτι, ήταν ευτύχημα που υπήρχε ακριβώς δίπλα η κυρία Σοφία, παλιά φίλη της γυναίκας του, πρώην νοσοκόμα κι αυτή, που τον επισκεπτόταν καθημερινά και τον φρόντιζε όσο μπορούσε.

Ο Νίκος κατάλαβε τη συγκίνηση του Μιχάλη και τον πήρε αγκαλιά, αλλά μάλλον τα έκανε χειρότερα, αφού ο φίλος του έγινε ράκος.

Αυτό το αερικό, όπως την έβλεπαν πολλοί, η Βενετία Παππά, θυμόταν πάντα τον εαυτό της να ζωγραφίζει. Τα πινέλα και τα χρώματα ήταν το καταφύγιό της, στα εύκολα και στα δύσκολα. Εκείνο που δε θυμόταν ήταν η μητέρα της, που δε γνώρισε ποτέ. Της είπαν ότι πέθανε στη γέννα. Την ψυχή της γιάτρευε η ζωγραφική. Όταν πίστεψε ότι άγγιξε την ευτυχία, τον έρωτα και τον Μιχαήλ Άγγελο φοιτώντας στην περίφημη Σχολή Καλών Τεχνών της Φλωρεντίας, ένα μουσικό που ξέθαψε τυχαία, σκληρό και κοφτερό σαν τα βράχια της Πειραιϊκής, διέλυσε τον καμβά της ζωής της. Όλα μέσα της βάφτηκαν κόκκινα, στο χρώμα του πόνου, και το μυαλό της πήρε αλλόκοτους δρόμους. Βυθίστηκε στο μαύρο, μπήκε στον κόσμο των σκιών και πάλεψε να βγει για να εκδικηθεί μ' έναν απίστευτο τρόπο.

*Μια περιπλάνηση της ψυχής μέσα
σε σκοτεινά και φωτεινά χρώματα,
ένα δυνατό θρίλερ με καθηλωτική πλοκή,
γεμάτο ανατροπές και ένα απίθανο φινάλε.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28514